USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **M. H. M. M. A.**, zastoupen JUDr. Marošem Matiaškem, advokátem se sídlem Mánesova 1175/48, Praha, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,** se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2022, č. j. 19 A 36/2022-21,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta JUDr. Maroše Matiaška **se určuje** částkou 8 228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 7. 2022, č. j. KRPA-33956-35/ČJ-2022-000022-MIG, podle § 124 odst. 3 v návaznosti na § 125 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), prodloužil dobu zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 90 dnů.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud"), který ji zamítl výše uvedeným rozsudkem. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Domnívá se, že kasační stížnost je přijatelná, neboť v řízení došlo k řadě pochybení majících dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Stěžovatel považuje prodloužení zajištění za nepřiměřené. Je nadto názoru, že bylo namístě zvolit méně omezující opatření. Polemizoval s odůvodněním rozsudku městského soudu a dovozoval, že městský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit, a nikoliv žalobu zamítnout. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským (městským) soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to ve fázi před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[5] Nejvyšší správní soud předně shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije; krajský (městský) soud rozhodl po nabytí účinnosti uvedené novely s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34). Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že v dané věci rozhodoval samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Zbývá tedy posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (srov. rozhodnutí ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021-23 atp.).

[7] Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení vyjádřil k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala pouze na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (shodně viz rozhodnutí Nejvyššího správního

soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021-50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021-44, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021-21, ze dne 16. 12. 2021, č. j. 9 Azs 197/2021-43 atp.). Z uvedené judikatury vyplývá, že kasační stížnost Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to *i)* z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo *ii)* v případě zásadního právního pochybení krajského soudu (srov. též Kühn, Z. In: KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, k § 104a, především body 6 a 11).

[8] Nejvyšší správní soud přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal a vyhodnotil tedy kasační stížnost jako nepřijatelnou.

[9] K nepřezkoumatelnosti lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz zejména rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25 atp.). Podle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodnutí žalovaného i městského soudu dostála požadavkům uvedené judikatury.

[10] I při zjišťování skutkového stavu věci bylo postupováno v souladu s právní úpravou a navazující judikaturou (§ 3 a násl. správního řádu a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-65, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004-43, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS, a ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71). Ani v procesu dokazování nedošlo k žádným zásadním vadám (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011-112, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015-51, ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45 atp.). Jak správně dovodil městský soud, žalovaný zohlednil všechny relevantní skutečnosti a důkazy, které měl k dispozici.

[11] Stran právního posouzení pak Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel relevantně nezpochybnil splnění podmínek pro vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění, kterými se důkladně zabýval žalovaný. Podle názoru Nejvyššího správního soudu přitom byly splněny všechny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění ve smyslu § 124 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Soudního dvora ve spojených věcech C-704/20 PPU, C-39/21 PPU a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015-40, ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 Azs 353/2018-20, atp.). K prodloužení zajištění může dojít právě v situaci, kdy v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí, což je i daný případ. Nejvyšší správní soud přitom není názoru, že by v řízení došlo

k vadám majícím dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, jak obecně tvrdil stěžovatel. Postup žalovaného i městského soudu odpovídá právní úpravě a judikatuře. Městský soud se řádně zabýval i hodnocením podmínek zajištění nastavených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva a Nejvyššího správního soudu (zejména rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS a na něj navazující rozhodnutí). Optikou shora uvedené judikatury městský soud nahlížel i na celkovou dobu zajištění, resp. na tvrzenou nečinnost správního orgánu. S ohledem na obsah správního spisu správně dovodil, že „*od vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění ze dne 25. 4. 2022 bylo dne 24. 6. 2022 na Velvyslanectví Egypta zasláno dožádání týkající se stavu ověřování totožnosti žalobce. Ze strany Velvyslanectví Egypta bylo dne 29. 6. 2022 telefonicky sděleno, že ověřování totožnosti žalobce nadále probíhá. Dne 18. 7. 2022 bylo opětovně telefonicky hovořeno s Velvyslanectvím Egypta ohledně stavu ověřování totožnosti cizince. Do tohoto data nemělo Velvyslanectví Egypta žádné nové informace ke stavu ověřování totožnosti žalobce (ověřování totožnosti nadále probíhá). Taktéž bylo ze strany Velvyslanectví Egypta sděleno, že nejsou schopni určit dobu, po kterou bude ještě probíhat ověřování totožnosti cizince příslušnými úřady v Egyptě. Za situace, kdy stav byl ověřován též krátce před vydáním rozhodnutí o prodloužení zajištění ze dne 25. 4. 2022 (konkrétně dne 19. 4. 2022), soud činnost žalovaného, resp. ŘSCP, považuje za dostačující. Je zřejmé, že ani dřívější dotazy či urgence (v období od 19. 4. do 29. 6. 2022) by nepřinesly jiný výsledek a neměly by vliv na dobu zajištění žalobce.*“ Lze dodat, že obdobná doba vyčkávání byla akceptována i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62, jakož i v nedávném usnesení téhož soudu ze dne 24. 11. 2022, č. j. 5 Azs 248/2022-45 (týkajícím se bratra stěžovatele), ve kterém se nadto mj. uvádí, že: „*Za situace, kdy stav byl ověřován též krátce před vydáním rozhodnutí o prodloužení zajištění ze dne 25. 4. 2022 (konkrétně dne 19. 4. 2022), městský soud činnost žalované, resp. ŘSCP, považoval dle NSS zcela důvodně za dostačující. Je zřejmé, že ani dřívější dotazy či urgence (v období od 19. 4. do 29. 6. 2022) by nepřinesly jiný výsledek a neměly by vliv na dobu zajištění.*“ Ani podle názoru nyní rozhodujícího senátu tedy nebyl žalovaný při přípravě vyhoštění pasivní; zdržení bylo způsobeno pasivitou orgánů země původu stěžovatele v kombinaci s tím, že sám stěžovatel cestoval bez cestovních dokladů. Ze správního spisu rovněž nevyplývají žádné poznatky, že by k vydání náhradního cestovního dokladu nemělo dojít; nenasvědčují tomu ani dosavadní zkušenosti žalovaného. V tomto ohledu (jakož v dalších ohledech) odkazuje soud na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2022, č. j. 5 Azs 248/2022-45, které se zabývalo i související argumentací na podkladě obdobně koncipované kasační stížnosti bratra stěžovatele zastupovaného stejným právním zástupcem, a neshledalo ji případnou. Nejvyšší správní soud dodává, že ani z obsahu spisu ve věci stěžovatele nevyplývá, že by v dané věci došlo k jiným nepřípustným průtahům, resp. že by zajištění bylo v daném případě nepřiměřené (vedle výše uvedené judikatury srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 4 Azs 255/2017-61 a ze dne 11. 7. 2019, č. j. 2 Azs 399/2018-35).

[12] V souladu s právní úpravou a judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012-74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012-40 atp.) byla zkoumána i možnost uložení zvláštních opatření. Z ničeho nevyplývá ani to, že by podmínky detence

byly nepřiměřené, resp. svévolné. I v tomto ohledu nadto zůstal stěžovatel v rovině obecných tvrzení. Řízení o kasační stížnosti je přitom ovládáno zásadou dispoziční (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60).

[13] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení takové intenzity, která by mohla vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). Nejvyšší správní soud se s hodnocením provedeným městským soudem plně ztotožnil a v podrobnostech na něj odkazuje.

[14] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl dle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost.

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[16] Stěžovateli byl soudem pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí náhradu nákladů řízení stát. Nejvyšší správní soud přiznal advokátovi odměnu a náhradu hotových výdajů dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to za dva úkony právní služby spočívající v převzetí zastoupení a doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu], za něž mu náleží odměna ve výši 2x 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 2x 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 6 800 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem DPH, tato částka se dle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o daň ve výši 21% (1 428 Kč), celkem tedy činí odměna a náhrada hotových výdajů 8 228 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta třiceti dnů.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu